

‘Vechten, doorzetten, knokken voor wat je wilt’

Als gevolg van een medische fout liep Nik van Hoogstraten op 2-jarige leeftijd hersenschade op. Dat zorgde ervoor dat hij moest knokken voor een fatsoenlijk plekje op de arbeidsmarkt. Er werd verteld dat hij de rest van zijn leven op een internaat zou moeten wonen, maar inmiddels runt hij zijn eigen bedrijf en de stichting RAKET.

Nik van Hoogstraten

pik je er zo uit tussen de grote stroom reizigers op station Schiphol: doelgerichte tred, goede kop, blik vol bravoure. Tijdens het interview achter de ruiten van het Panoramaterras, met zicht op de opstijgende vliegtuigen, kiest hij zijn woorden weloverwogen. Wie zijn achtergrond niet kent, zou nooit kunnen raden dat hij door instanties als ‘zwakzinnig’ werd gelabeld. “Ik heb op heel veel momenten gedacht: ik kan niets, ik wil niets en ik ben niets. Maar diep vanbinnen zit een enorme doorzetter, die alles uit het leven wil halen. Die drive is een ijzersterk wapen. Denken in kansen en niet in problemen. Uiteindelijk ben ik alle mensen die me hebben tegengewerkt dankbaar, want zij hebben mij getriggerd om het tóch te doen. Dat is mijn mechanisme: hoe luider je tegen me schreeuwt dat ik het niet kan, hoe harder ik ervoor ga. Ik ben altijd al een vechter geweest.”

‘Hartstikke foute boel’

Nik werd als gezonde baby geboren, maar liep op 2-jarige leeftijd een hersenvliesontsteking op. Met als gevolg NAH (Niet Aangeboren Hersenletsel) en een lichte vorm van epilepsie. “Er zijn destijds grove fouten gemaakt. Ik lag met veertig graden koorts in bed. De huisarts negeerde de noodkreten van mijn ouders. Toen ik stuip-trekkingen kreeg, is hij toch maar poolshoogte komen nemen, maar hij vond de situatie niet alarmerend. De volgende ochtend kreeg ik een epileptische aanval. Er was inmiddels een wisseling van de wacht geweest en de dienstdoende arts stuurde acuut een ambulance. Het was hartstikke foute boel. Doordat ik pas na 24 uur in het ziekenhuis terecht ben gekomen,

is een simpele oorontsteking uitgemond in een hersenvliesontsteking.” Nik bracht drie maanden in het ziekenhuis door en onderging een levensbedreigende operatie. “Mijn ouders namen afscheid van me in de wetenschap dat ze me misschien nooit meer terug zouden zien. De handicap die ik heb overhouden aan mijn hersenvliesontsteking, is dat mijn cognitieve geheugen is aangetast. Ineens kon ik niet goed meer lopen, niet meer praten. Ook mijn karakter veranderde; ik werd ontzettend druk en opstandig. Onhandelbaar voor mijn ouders.

‘Wederom zeiden ze letterlijk: hij is zwakzinnig’

Inmiddels ben ik daarin wel hersteld, maar dat heeft zeker 15 jaar geduurd.” Zijn huisarts werd door de rechter schuldig bevonden en veroordeeld tot het betalen van een schadevergoeding.

‘De diagnose: zwakbegaafd’

Nik was een kleuter van vijf toen zijn ouders het hartverscheurende besluit namen om hem in een internaat onder te brengen. “Eens in de twee weken kwamen mijn ouders me voor het weekend halen. Na twee jaar werd ik overgeplaatst naar een gezinshuis. Daar boden Anneke en Gerard mij een warme, liefdevolle plek op hun boerderij met vijf andere kinderen. Ze waren streng maar rechtvaardig. Ik heb heel veel van ze geleerd: veters strikken, klok kijken, de dagen van de week.” Toen zijn verzorgers met

pensioen gingen, was de vraag: wat nu? Nik werd onderworpen aan een psychologisch onderzoek, waaruit rolde dat hij zwakbegaafd was. “Er werd met klem aan mijn ouders geadviseerd om mij niet in huis te nemen. Volgens hun voorspellingen zou ik de rest van mijn leven op een internaat met 24-uurs begeleiding moeten wonen, en op dagelijkse basis één op één aandacht vereisen. Mijn ouders waren in shock. Ze wisten dat er problemen waren, maar niet dat ik gedoemd was tot een leven tussen vier muren. Dat is nogal een vonnis, als je nog maar negen bent. Zijn ouders volgden het advies op. “Ik belandde tussen rokende tieners op scooters. Dat stond totaal buiten mijn belevingswereld; ik functioneerde tenslotte als een kind van zes.” Na een half jaar namen Niks ouders hun zoon, tegen alle adviezen in, terug in huis. Met behulp van PGB kreeg hij begeleidster Annemarie toegewezen. “Een hartverwarmend persoon van wie ik heel veel heb geleerd. Ze is tot op de dag van vandaag een maatje, maar de relatie is nu wel gelijkwaardig. Het voelt als familie.” Hij vervolgt: “Tijdens mijn puberteit heb ik ontzettend met mezelf geworsteld. Ik zag mijn broertje verliefd worden en zijn rijbewijs halen, terwijl ik met het taxibusje naar school werd gebracht met een broodtrommeltje in mijn tas. Tussen mijn vijftiende en 21ste heb ik mezelf enorm afgezonderd en klote gevoeld.”

‘Zo mijn best gedaan’

Desondanks wist hij de middelbare school (speciaal onderwijs) af te ronden. Op zijn achttiende werd hij door het UWV aan een psychologische test onderworpen. “Daar werd wederom letterlijk gezegd: hij is zwakzinnig. Ze wilden me een Wajong-uitkering geven, maar ik

wilde niet afhankelijk zijn en aan de rand van de maatschappij staan. Ik ontwikkelde een enorme drive om carrière te maken. Op mijn achttiende zei ik tegen mijn leraar dat ik naar het normale mbo wilde. Dat leidde tot een enorme ruzie, maar ik heb de stoute schoenen aangetrokken en een 2-jarige opleiding vormgeving gedaan. Ik ben die leraren heel dankbaar dat ze me zagen voor wie ik was, en me hebben aangenomen op mijn doorzettingsvermogen. Dat is een heel belangrijk omslagpunt in mijn leven geweest. Des te groter was de teleurstelling dat ik ondanks zeer hoge cijfers voor de creatieve vakken toch zakte, omdat het me niet lukte om een voldoende te halen voor de talen. Auw. Pijn. Ik had zo mijn stinkende best gedaan.” Zonder diploma was het moeilijk om aan een baan te komen, maar op persoonlijk vlak ging het hem wel voor de wind. “Ik was inmiddels 21 en woonde, opnieuw tegen alle adviezen in, op mezelf in een studentenkamertje in Den Bosch. Daar kroop ik uit mijn schulp. Ik deed cursussen, opleidingen, veel vrijwilligerswerk. Ook vond ik aansluiting bij een leuke vrienden-groep.” In die periode kwam hij ook uit de kast en werd hij voor het eerst verliefd op een jongen in de V&D. “Uiteindelijk is het niets geworden, maar het was wel weer een doorbraak. Niet bij de pakken neerzitten, maar vechten, doorzetten, knokken voor wat je wilt.” Vier jaar geleden leerde hij zijn huidige vriend Jan kennen. Maar betaald werk vinden bleef lastig.

‘Met hem moeten we iets’

“Er zijn in dit land zoveel regels waar mensen met een beperking voortdurend aan moeten voldoen, waardoor ze tegen wil en dank buiten de maatschappij vallen. Ik had in de loop van de jaren zoveel vrijwilligerswerk gedaan. Maar zodra je een betaalde baan wilt, kan er ineens een hele hoop niet.

Zo hypocriet.” Twee jaar geleden was Nik het spuugzat, dat niet participeren in de maatschappij. Hij startte een mediaoffensief om de aandacht te verplaatsen van zijn beperkingen naar zijn talenten. “Daar kwamen enorm veel reacties op.” Nik mocht op bezoek bij

‘Ik verdien mijn brood met mijn handicap’

Jetta Kleinsma en de burgemeester, haalde de krantenkoppen en schoof aan bij Pauw. “Bij het UWV ging er toen een lichtje branden van: deze jongen is niet op zijn mondje gevallen, daar moeten we wat mee. Vanuit deze positie kreeg ik ineens de kans om uit te spreken dat het beleid niet deugt. Er wordt niet gekeken naar mogelijkheden, maar alleen maar naar beperkingen. Daar maak je mensen heel klein en onzeker mee.” Om aandacht voor zijn situatie te vragen en niet de boeken in te gaan als ‘eendagsvlieg’ richtte Nik de stichting RAKET (www.raket.info) op. Een online platform met als doel de beeldvorming van mensen met een beperking te verbeteren. Zijn bedrijfsnaam ‘raket’ vertegenwoordigt Niks visie. “Het hee-

is een mooie metafoor voor ontdekking, avontuur, sterren en dromen. Ik wil mensen laten stralen. De mogelijkheden zijn oneindig, net als het heelal.”

‘Blij met mijn handicap’

Niks focus ligt ook bij zijn eigen bedrijf nikvanhoogstraten.nl. “De inschrijving bij de Kamer van Koophandel was een enorme mijlpaal. Mijn bedrijf vormt de commerciële tak van mijn werkzaamheden. Daar verdien ik mijn brood mee, onder meer door lezingen te geven aan bedrijven, gemeentes, overheid en scholen. Ik combineer vrijwilligerswerk met een betaalde baan, ben een boek aan het schrijven en heb mijn handicap volledig geaccepteerd. Sterker: ik ben er blij mee. Daarbij woon ik op mezelf met een leuke partner, met wie ik een kinderwens heb. Dus hoezo zou ik de rest van mijn leven op een internaat wonen met 24-uurs begeleiding? Daarmee is het kringetje rond. Ik ben het levende bewijs dat het ook anders kan. Ik verdien mijn brood met mijn eigen handicap. Precies alles waarvan er werd gezegd dat ik het niet kon, doe ik nu wel. Al mijn grote levensvragen zijn beantwoord en veel van mijn dromen uitgekomen. Regels en labels mogen mensen met een beperking niet belemmeren in hun toekomstdromen. Dat is mijn missie.”

Voor meer informatie: www.raket.info en nikvanhoogstraten.nl